

задъ. Навѣрно разбра, че не е по силитѣ ѝ да помѣсти камъка. И, малко следъ това, двата звѣра, като че ли се наговориха, бързо хукнаха къмъ гората и се изгубиха отъ очитѣ ни.

Ние отдѣхнахме съ облекчение. Индийцитѣ скочиха отъ дървото, затекоха се при насъ, помогнаха ни да отмѣстимъ камъка и ни убеждаваха да се махнемъ по-скоро отъ тукъ. Тѣ казваха, че тигритѣ, вѣроятно, ще отидатъ да търсятъ другъ входъ за пещерата. Бързо избѣгахме по пжтечката, но едва успѣхме да стигнемъ до скалата, и тичащитѣ напредъ водачи завикаха изплашено: „Тигритѣ идатъ, тигритѣ“!.. Съ тѣзи думи тѣ, съ ловкостъта на котки, се спуснаха къмъ тънкото трѣстиково мостче, прехвърлено презъ дълбокия процепъ на скалата, подъ което долу шумѣше бѣсно планински ручей. Следъ мигъ тѣ бѣха вече на другия брѣгъ. Азъ и до сега не мога да разбера, какъ сме могли да минемъ презъ това тънко като паяжина мостче, но все пакъ успѣхме да стигнемъ индийцитѣ преди тигритѣ да достигнатъ пролома.

Вартанъ, който бѣше най-досѣтливъ отъ всички ни и който никога не губѣше хладнокрѣвие, за единъ мигъ се наведе надъ мостчето и отрѣза връзката, която крепеше мостчето за скалата. И току-що падна то въ дълбочината, на другия брѣгъ се показаха тигритѣ. Тѣ за секунда се спрѣха, изгледаха ни свирепо и веднага тигрицата направи грамаденъ скокъ.

Чудна картина представляваше това огромно красиво животно, изтегнало се надъ бездната. Но, навѣрно, скокътъ не бѣше добре пресмѣтнатъ. Тигрицата, не достигнала още до срѣщната страна,